

[Axel Dam.]

mæssigt Hurra for efter dette Valg, maa jeg udtale vor relative Tilfredshed med, at det gik, som det gik, det kunde jo være gaaet meget værre. Det er, som jeg har fremhævet, ikke nogen Idé, der har sejret, og derfor heller ikke nogen Idé, der har lidt Nederlag. Vor Tro paa Retsstatsideens Rigtighed er lige saa urokket efter Valget som før Valget. Naar det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen udtalte, at der tiltrængtes en Redegørelse for, hvad der er Statens Opgaver, maa jeg indrømme, at en saadan trænger det ærede Medlem vist i allerhøjeste Grad til, men paa dette Omraade vil vi næppe blive enige. Hans Parti ønsker, at Staten skulde regulere og bære Erhvervslivet; vi er af den stik modsatte Opfattelse: at det er, altid har været og ikke kan være anderledes, end at det maa være Erhvervene, der bærer Staten og Rigsdagen og Kongehuset og alt, hvad dertil hører. Det bliver der forhaabentlig ved senere Lejlighed Anledning til at drøfte, hvis det ærede Medlem virkelig formaar at fremkalde en saadan Diskussion om Statens og Lovgivningens Opgaver, en Diskussion, som vi med største Glæde vil tage Del i.

Første Næstformand (Vanggaard): I Anledning af en Bemærkning af det ærede Medlem vil jeg gerne udtale, at over for Partierne her i Salen bør man forudsætte, at Ærlighed ikke blot findes paa Tomandshaand.

Aksel Larsen: At dømme efter den hidtil stedfundne Debat er der endnu adskillige ærede Medlemmer, som i høj Grad trænger til at komme ned paa Jorden, se Problemerne, som de er, og beskæftige sig med dem. Nu efter Valget kan det jo ikke lade sig gøre, saaledes som navnlig Regeringspartierne før Valget brugte det, at leve i en ren Lyksalighedstilstand og foregøgle sig selv og andre, at den Tilstand vil vare ved. Nu er det nødvendigt, at man ser paa Situationen, som den er, tager Stilling til den og derudfra gør sig klart, hvilken Politik man vil føre.

Lad mig her slaa fast, at den Tale, som Statsministeren førte i sin Radiotale Aftenen før Valget, og hvoraf man fik det Indtryk, at Krisen var overstaaet, et Indtryk, man for øvrigt ogsaa fik af den statsministerielle Tale forud for Folketingsvalget i 1932, var helt hen i Vejret, eller, om jeg saa maa sige, helt hen i Æteren. Krisen er ikke overvundet, og alt tyder paa, at vi befinder os ved et nyt Vendepunkt i denne

Krise, hvor den paa en hel Række Omraader vil skærpes i Forhold til, hvad der har været Tilfældet i det sidste Aars Tid. Arbejdsløsheden vokser med en Hast, som modsiger alle Paastande om, at Arbejdsløsheden var effektivt bekæmpet, og det er klart for enhver, der opmærksomt iagttager Erhvervslivet og navnlig ser, hvordan Udsigterne er for Byggeriet, at Arbejdsløsheden vil stige i langt stærkere Tempo i den kommende Tid. Landbrugskrisens væsentligste Spørgsmaal er stadig væk uløst. Overhovedet staar der for den arbejdende Befolkning her i Landet en Række Problemer paa Dagsordenen, som brændende kræver deres Løsning.

Naturligvis har „Finanstidende“s Redaktør, Hr. Thalbitzer, Ret, naar han kynisk siger, at en Krig kunde jo forbedre Konjunkturerne. Derimod finder man vistnok meget faa, der har Mod til aabent at sige, at de giver ham Ret til at haabe paa en saadan Krig. Under alle Omstændigheder maa man gøre sig klart, at Tilstanden krisemæssigt set er blevet lysere for en bestemt lille Del af Befolkningen, og at denne lille Del af Befolkningen, nemlig Overklassen, ogsaa kan se den kommende Tid i Møde uden at behøve at blive alt for trist ved Udsigterne, hvis den hidtil gennemførte Krisepolitik føres videre; men for Befolkningens store Flertal er Situationen jo en anden.

Regeringen har vundet en Valgsejr den 22. Oktober, men man gør vel i at se lidt nærmere paa, hvem der har stemt paa Regeringen og med hvilken Motivering — jeg giver ikke saa forførdelig meget for den Analyse, det ærede Medlem Hr. Axel Dam gav i denne Henseende. Det Flertal, der stemte for Regeringen, var et Flertal, der stemte mod Reaktionen, mod Fascismen, mod Militarismen og for Demokratiet. Saa nytter det imidlertid ikke, at det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch i den Grad lader sine oratoriske Muskler rulle og mener, at med dette Flertal er den hellige Grav vel forvaret. Det er den ikke. Reaktion og Fascisme kan ikke slaas tilbage ved en Vælgerafgørelse. Et er, at Befolkningens Flertal ved dette Valg har udtalt sig klart og utvetydigt mod de fascistiske Bevægelser og mod Reaktionen, men et andet er, at Reaktionen og Fascismen naturligvis arbejder videre, ikke er til Sinds at lade sig standse af et Valgnederlag. Det var den ikke i noget andet Land, og det er den heller ikke i Danmark.

Det er heller ikke tilstrækkeligt i denne Forbindelse at hæfte sig ved, at f. Eks.